

gøre det radikale Venstre til Tilhænger af den høje Regerings Forslag eller af Højres Standpunkt i denne Sag; det er langt fra; jeg vil værgе mig imod en Misforstaaelse i saa Henseende. Men jeg vil paa den anden Side pege paa det Faktum, den Kendsgerning, at det radikale Venstre og Socialdemokratiet var enige i den Synsmaade, at det værste Forslag, det daarligste Forslag, det som absolut ikke maatte komme til Gennemførelse, var det, som fandt sit Udtryk i Forsvarskommissionens Flertals Betænkning. Der findes Hundreder, ja Tusinder af Udtalelser, baade skriftlige og mundtlige, herom fra det radikale Venstres Side. Og det var selvfølgelig ikke, fordi det radikale Venstre og Socialdemokratiet fandt, at f. Eks. den høje Regerings Forslag økonomisk var at foretrække for det Forslag, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) er Ordfører for. Thi det sidste er jo billigere end det første. Nej, det var ud fra nøjagtig den samme Tankegang og begrundning paa samme Maade, at af Hensyn til Udlandet kunde man ikke gennemføre det Forslag, jeg før karakteriserede som Kommissionsflertallets Forslag; ud fra det Hensyn maatte man absolut af disse to Forslag foretrække det, den højtærede Forsvarsminister har forelagt, fordi det netop tog det ligelige Hensyn til Udlandet, som vi andre kræve. I denne Henseende var altsaa det radikale Venstre og Socialdemokratiet i Virkeligheden ogsaa fra første Færd ganske klare over, hvad der mentes med dette Udtryk, hvorfor atter Agitationen her i det høje Ting og senere ude i Landet, der gjorde megen Skade for Forsvarssagen, har hvilet paa et Selvmisforstaaelsesgrundlag, paa et ganske uberettiget Grundlag. Og altsaa have det radikale Venstre og Socialdemokratiet, de antimilitaristiske Partier, her anvendt dette udenrigspolitiske Spørgsmaal rent agitatorisk til Skade for denne Sag, altsaa til yderligere Vildledning af Vælgernes Opfattelse af hele dette Spørgsmaal. Og der kom endvidere under det ærede Medlem fra Langelands (P. Munch) Tale forleden, om jeg saa maa sige, et yderligere Bevis paa Rigtigheden af, hvad jeg her siger. Han omtalte den Opfattelse, at Kommissionsflertallets Forslag indeholdt en Præferencepolitik eller kunde forstaaes, som om det indeholdt en Præferencepolitik. Og det ærede Medlem fra Langeland tilføjede overfor den højtærede Forsvarsminister, at han i nogen Grad frygtede for, at det samme kunde siges om den højtærede Forsvarsministers Forslag om de

fremskudte Stillinger. Thi, sagde det ærede Medlem fra Langeland, disse Stillinger ere sandsynligvis ikke saa stærke som f. Eks. Søbefæstningen, og det vil altsaa betyde, at den Magt, der kommer fra Land, lettere vil kunne bryde vor Modstand end den Magt, der f. Eks. kommer fra Søen. Det var Tankegangen i det ærede Medlems Udtalelse — jeg har den for øvrigt liggende her i Rigsdagstidenden. Jeg tror ikke, der er nogen som helst Grund til at nære Frygt i den Retning, men Frygten glæder mig, thi det viser, at det ærede Medlem fra Langeland f. Eks. er ganske enig med mig i, at det, det først og fremmest gælder om, det, vi frem for alt maa passe paa, er, at Udlandet ikke med nogen som helst Skygge af Ret skulde bebrejde os, at vi ikke ere lige stærke eller lige svage til alle Sider. Og det viser atter, at det ærede Medlem fra Langeland, altsaa som Repræsentant for det radikale Venstre, fuldt ud har været enig i det Udtryk, der blev brugt, jeg tror fra den høje Regerings Side, om, at Hensynet til Udlandet krævede det, som i saa Henseende fra Regeringens Side var foreslaaet.

Som jeg begyndte med at sige, tror jeg, at netop denne udenrigspolitiske Interesseløshed, denne udenrigspolitiske Uvidenhed og denne partimæssige — efter min Mening kan man bruge Udtrykket — Misbrug af udenrigspolitiske Spørgsmaal overfor denne Sag har været i høj Grad medvirkende til, at Vælgerne stod famlende, vaklende, ubeslutsomme i den Valgagitation, som blev dreven fra de antimilitaristiske Partiers Side, og som virkede saa meget stærkere, fordi Vælgerfolket ikke var i Stand til selv at kunne bedømme Værdien af de taktiske Manøvrer, man paa dette Omraade benyttede sig af. Paa den anden Side tror jeg, at den højtærede Forsvarsministers og den højtærede Udenrigsministers Standpunkt og Stilling i denne Sag i nogen Grad baade have vakt Interesse og Forstaaelse ude i Vælgerfolket og i Fremtiden — hvis man f. Eks. tænker sig den Mulighed, at denne Sag endnu en Gang kunde blive fremsat for Vælgernes Domstol — ville bidrage til, at Vælgerne i noget højere Grad end op til Valget den 25. Maj ville være i Stand til at skille Aynerne fra Kærnerne og bedre være i Stand til at bedømme de Midler, der paa dette Omraade ved sidste Valg blev bragte til Anvendelse, og at de antimilitaristiske Partiers Agitation altsaa ikke vil virke i den Grad som nu. Jeg vil for mit Vedkommende gerne henstille til den højtærede Udenrigsminister — jeg